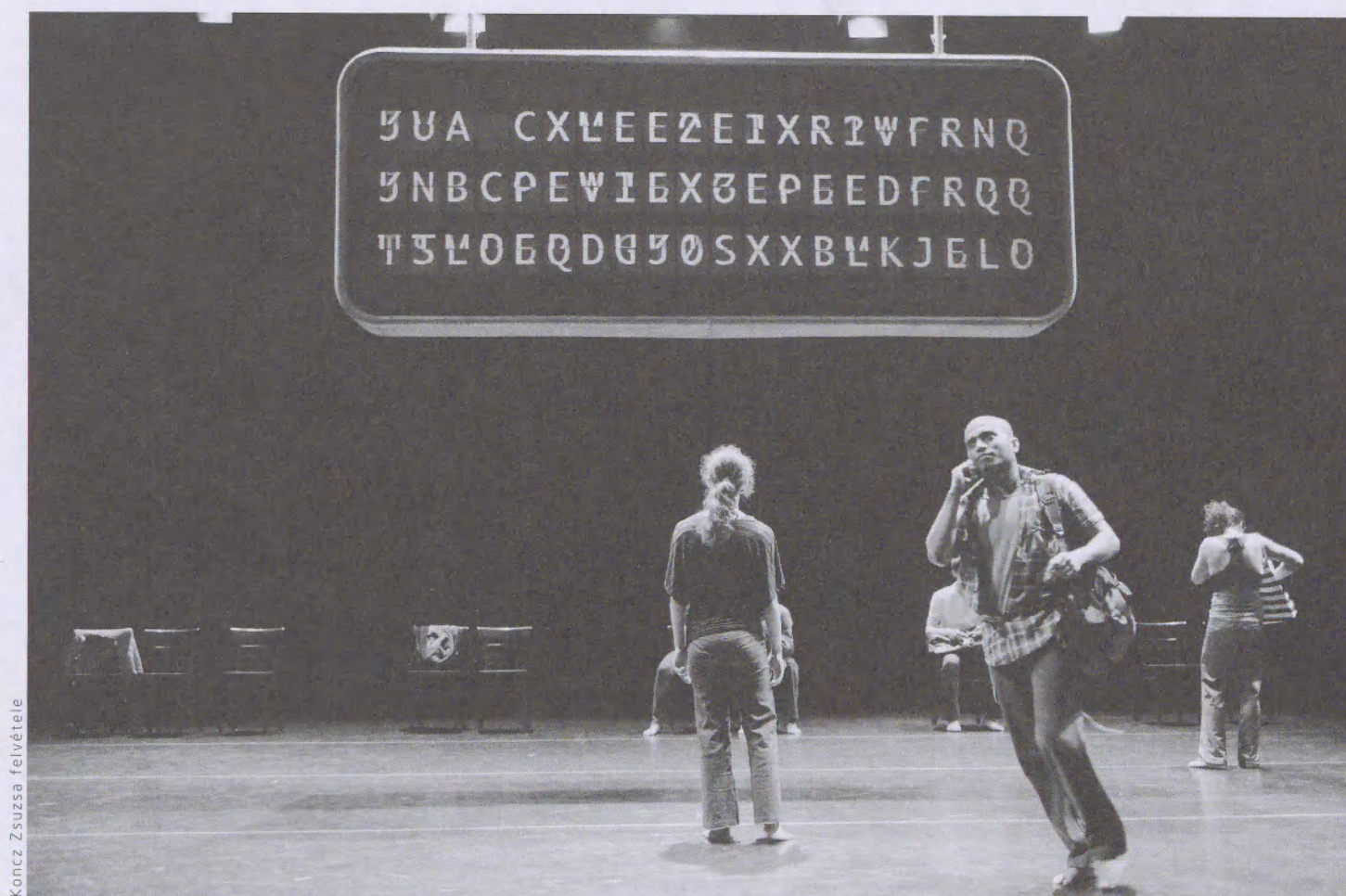

Vida Virág

Elektronikus önismereti echó

AKRAM KHAN COMPANY ÉS NATIONAL BALLET OF CHINA

Koncz Zsuzsa felvétele

Az előadás dramaturgiai szempontból legjobban sikerült jelenetét a koreográfus meg sem próbálja szavak nélkül, a tánc nyelvén megoldani. Az angolul nem beszélő, de azonosulási vágyát „I love London” pólóval kifejező dél-koreai bevándorló (látogató?) kínos reptéri vattatása jól megírt dialógus, amelyben a kérdező fél fikatív: nincs jelen a színpadon. A sehová nem vezető csonka párbeszéd filmbéli jelenet, az alakítás hiteles.

Akram Khan egyébként minden karakter esetében él a művészi nagyítás eszközével, igyekszik elrajzolni a figurákat. Szép pillanat az összeölelkező utazók látványa, akik közé a bolyongó lánynak persze nem sikerül bejutnia. A nagyon erős szólóprodukciók összetett formavilágát kivetnivaló nélkül mutatják be a táncosok. Bár érthető, hogy a koreográfus be akarja mutatni a kínai balerinák elismerésre méltó tudását, a balettbetétek számomra idegenek, nem tudom értelmezni helyüket a kompozíció egészében. A csoporttáncok tér-

formái jók, szellősek; Akram Khan stílusára a különleges, bonyolult alakzatok kialakítása helyett inkább a letisztult egyszerűség jellemző. A mozgáskombinációkat a *Khatak*ból (klasszikus indiai tánc), klasszikus balettelemekből és más modern technikákból építi fel; sokszor használ repetitív, uniszónó megoldásokat a csoportmozgatás hatásának fokozására. A *bahok* színlapjára készült, különleges emberépítményt ábrázoló fénykép izgalmas előadást sejtet, a motívum azonban sajnálatos módon sehol nem jelenik meg a produkcióban, pedig éppen az effajta művészi elrendezések segíthetnék a mozgás szintjén is az elvonatkoztatást. A civil mozdulatvilágú, illusztratív jeleneteket (például a poggyászon való veszekedést) fantáziátlannak érzem, letisztult, szép ötlet viszont az elektronikus utastájékoztató középpontba helyezése. A tárgy az előadás végére önismereti echóvá, transzcendentális üzenőfalá válik.